

Påskdagen

Tom Hardts postilla, andra årgången

Evangelium: Joh. 20:1–10.

I Guds, Faderns + och Sonens och Den Helige Andes, namn. Amen.

Redan den yttre anblicken av vårt kyrkorum skänker vår påskdag en annorlunda och vida mer glädjeric prägel än långfredagen. Det nakna, avklädda altaret är nu prytt i högtidsskrud, där de många altarljusen, det högtidligen inburna påskljuset vid altarets evangeliesida, rökelsen och påskliljorna bryter av på varje tänkbart sätt mot långfredagens stränga allvar och enkelhet. Det ligger då nära till hands att välja bort det mörka för det ljusa, att mot varandra ställa långfredagskristendom och påskdagskristendom, döden mot livet, sorgen mot glädjen och så förkasta det förra och välja det senare. Om man tänker så – och många tänker just så – har man dock varken förstått långfredagen eller påskdagen. Då har man inte i dagens evangelium förstått ängelns budskap: *"Han är uppstånden från de döda"*, inte betänkt, att dess händelse utspelas inför den tomma, uthuggna klippgraven, fylld av den stelnade svepduken och huvudduken, där Jesu huvud vilat. Långfredagens plåga, dom och död är bakgrunden till påskdagens frid, nåd och liv, liksom Jesus i Uppenbarelseboken sammanfattar dem båda i sin överväldigande, himmelska uppenbarelse: *"Jag var död, men se, jag lever i evigheternas evighet och har nycklarna till döden och dödsriket"*. (Upp. 1:18)

Det ordet *"Jesus lever"* har alltid haft just denna innebörd: *"Jesus har uppstått från de döda. Han var död, men, se, han lever."* Varje förkunnelse av dagens predikoämne, jubelropet: *"Kristus är uppstånden"*, är förkunnelsen av hur det högheliga offerlammet gick in under våra synders rättvisa dom, under människosläktets förkrossande syndaskuld, under Guds förtärande heliga vrede och som sådan, som restlöst utgiven och överlämnad till döden på korset, sänktes ned i klippgravens mörker och tystnad. Där, just där, bekänner sig Fadern till sin Son, ikläder honom rättfärdighet, sedan han borttagit vår orättfärdighet, skänker honom liv, sedan han besegrat vår död, ropar till honom: *"Sätt dig på min högra sida ... Du är en präst till evig tid efter Melki-Sedeks sätt"*. (Ps. 110:1,4) Detta är den rätta förståelsen av påsken, just den,

som föll över aposteln S:t Johannes, när han denna morgon tog steget in i gravkammaren, och då det heter: *"Han såg och trodde. De hade nämligen ännu icke förstått skriftens ord, att han skulle uppstå från de döda."* Den tysta gravkammaren fylls för aposteln av viskningar från profeterna: *"Om hans liv så bleve ett skuldoffer, då skulle han få se avkomlingar och länge leva"* (Jes. 53:10), av psalmistens löfte: *"du skall icke lämna min själ åt dödsriket och icke låta din Helige se förgängelse"* (Ps. 16:10, Apg. 2:27), av alla de Skriftens utsagor, som snart nog med hög röst skulle förkunnas av apostlarna i predikan på pingstdagen och alla kommande dagar, och som nu ljuder i vår mitt. Här om säger vi så:

- I. i Jesu uppståndelse utropas hans alla över-
täckande rättfärdighet,
- II. i Jesu uppståndelse skänks det nya livet,
- III. i Jesu uppståndelse skänks en salig uppstån-
delse.

I. I Jesu uppståndelse utropas hans alla över- täckande rättfärdighet.

Både det Gamla och det Nya testamentet känner under, som innebär, att Gud uppväcker döda. Lasarus' uppväckelse från de döda ligger i tiden omedelbart före Jesu sista påsk och utlöser Jesu död. Allt detta hör med till förkunnelsen om Gud och hans gärningar men står ändå i skuggan av påskens jubelrop: *"Kristus är uppstånden!"* Det var ett rop, som med nödvändighet glatt Lasarus mer än det, som nådde honom i dödens natt: *"Lasarus, kom ut"*. (Joh. 11:43) Den gången trädde han in i solens sken, i syskonens krets, i grannarnas gemenskap. Nu kallas han in i Sonens rättfärdighet, in i Guds rike, in i den syndaförlåtelse, som var utlovad som Israels sluttid och mål. Det är den gåva, som räcks varje åhörare denna stund, *"ty han har gjort dödens makt om intet och fört liv och oförgänglighet fram i ljuset genom evangelium"* (2 Tim. 1:10), det evangelium, som i alla tider lyder: *"vilken utgavs för våra synders skull och uppväcktes för vår rättfärdiggörelses skull"*. (Rom. 4:25)

II. I Jesu uppståndelse skänks det nya livet.

Det liv, just den lekamliga uppståndelsens kraft, som förkunnar Guds välbehag med Sonen och med oss i honom, som låter paradiset vända åter, som framskapar den nya tidsåldern utan synd, död och förgängelse, skänker inte bara den övertäckande, främmande, tillräknade rättfärdigheten, "rättfärdigheten av Gud på grund av tron". (Fil. 3:9) I trons förening med påskens Herre, med den lekamligen uppståndne Jesu, får vi del av allt hans goda, ja, av honom i hans fullhet, så att det heter: "Och vi hava så genom detta dop till döden blivit begravna med honom, för att, såsom Kristus uppväcktes från de döda genom Faderns härlighet, också vi skola vandra i ett nytt väsende, i liv. Ty om vi hava vuxit samman med honom genom en lika död, så skola vi ock vara sammanvuxna med honom genom en lika uppståndelse." (Rom. 6:4 f.) Genom dopets heliga sakrament, genom dess "bad till ny födelse och förnyelse i Den Helige Ande" (Tit. 3:5), verkar påskens krafter i våra dödliga kroppar och skänker oss seger över synden, över Satans makt i våra liv.

III. I Jesu uppståndelse skänks en salig uppståndelse.

Den syndaförlåtelsens och heliggörelsens verklighet, som blivit vår genom påskan, genom tron på vår Herres och ställföreträdares lekamliga uppståndelse från de döda, driver fram ett kommande, tredje, ännu större, lekamligt, synligt under. Det heter ju: "När Kristus, han som är vårt liv, bliver uppenbarad, då skolen ock I med honom bliva uppenbarade i härlighet". (Kol. 3:4) När Kristus bryter fram ur sin osynliga tillvaro, stiger ut ur den fördoldhet, som vi genomtränger med trons skådande, "när han kommer för att förhärligas i sina heliga och visa sig underbar i alla dem som hava kommit till tro" (2 Tess. 2:10), lyfts också våra kroppar in i hans värld, får smaka en salig uppståndelse. Så skall också påtagligt och bokstavligen det ske med oss, som påskens texter ställer fram för våra ögon. Det är det, som avtecknas för oss, som bekräftas för oss, som lovas oss, när våra munnar får mottaga hans uppståndna, odödliga och odödliggörande lekamen, hans livgivande, gudomliga och dyra blod. Sakramentets och påskens Herre är inte nöjd med våra själar. Han vill äga oss till kropp och själ.

Amen.